

om bestemte Regler, har der dog ogsaa været Lejligheder, hvor Tinget og Tingets hele Udvalg har erkendt, at til syvende og sidst bunder man dog i Skønnet, til syvende og sidst er det ikke bestemte Regler; man kan gaa efter, men det, som man kommer til at anse som det afgørende og det endelige, er et Skøn. Da saaledes i Samlingen 1892—93, altsaa den første Samling, efter at den ny Fattiglov og den ny Alderdomsunderstøttelseslov var traadt i Kraft, Tallet paa Ansøgere om Indfødsret, og dermed Tallet paa de af Regeringen paa Lovforslaget optagne, var steget meget betydeligt — det havde før gennemsnitlig været 120, denne Gang var det 387, altsaa et meget betydeligt Spring — udtalte det ærede Udvalg samtidig med, at det over for denne meget betydelige Forøgelse af Andragere og dermed af foreslaaede ny Statsborgere udtalte Ønskeligheden af en strengere Praksis end hidtil, netop i Betragtning af Ønskeligheden af denne strengere Praksis, at „man maa udtale Ønsket om, at Afgørelsen af Spørgsmaalet om Meddelelse af Indfødsret fremtidig ikke sker efter saadanne bestemte, fastslaaede Regler, men efter et Skøn over hver enkelt Ansøgers Kvalifikation til at komme i Betragtning.“ Og et Udvalg, nedsat af dette høje Ting om Indfødsretsloven har ligeledes paa et tidligere Standpunkt haft Øjet aabent for de Vanskeligheder, der ligge i at ville gaa alene efter Regler I Samlingen 1890—91 udtalte Udvalget, og hele Udvalget — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle Ord deraf — at „det synes næsten at blive betragtet som en Selvfølge, at naar de Regler, som ere opstillede, ere opfyldte, er dermed ogsaa Retten til at erholde Indfødsret erhvervet i Stedet for, at det efter Udvalgets Formening til syvende og sidst dog maa bero paa et Skøn, om Regering og Rigsdag vil meddele vedkommende denne Begunstigelse, hvorved han stilles lige med Landets Børn.“ Altsaa samtidig med, at der fra dette høje Tings Side ofte er fremsat Ønske om Opnaaelsen af, at visse bestemte Regler bleve fastslaaede, har det dog gentagne Gange ogsaa været erkendt fra Tingets Side, at til syvende og sidst er

det dog Skønnet, det kommer an paa, man kan alligevel ikke holde sig til de bestemte Regler, men maa forlade disse og over for hver enkelt Ansøger staa med et Skøn, bygget paa Oplysninger om hans hele Forhold. Hvad nu angaar de Regler, hvorom Udvalgets Flertal fremsætter Ønske her i Betænkningen, og som bleve nærmere motiverede af den meget ærede Ordfører, da er der først Spørgsmaalet om, at vedkommende skal have været her i Landet i mindst 12 Aar; før han kan optages paa Forslaget til at erholde Indfødsret. Men samtidig er der dog denne Gang en Undtagelse, som det hele Udvalg er enigt om. Udvalget erkender altsaa ogsaa paa dette Lovforslag, at trods Reglen her kan der være Undtagelser, som man ikke bør se bort fra. Og for et Par Aar siden udtalte det daværende Udvalg det samme; det fremdrog Reglen, men udtalte samtidig, at det dog maa erkendes, at der for . . . og saa nævnes der to af Ansøgerne, der begge kun have været her i Landet i 9 Aar — og for . . . — og saa nævnes en tredje Ansøger, som kun har været her i Landet i 8 Aar — „er anført saadanne Omstændigheder, at det maa billiges, at de ere optagne paa Forslaget“. Altsaa, selv om man saa nogenlunde er enig om Reglen om de 12 Aar, har der dog ogsaa her i dette høje Ting været Ønsker fremme om, at man alligevel, naar man stod over for det enkelte foreliggende Tilfælde, ikke lod denne Regel være det afgørende, ikke fulgte denne bestemte Grænse, her var fastsat, men gik efter et Skøn, et Skøn, der denne Gang kun angaar een, i det Tilfælde, jeg nys nævnte, tre. Dernæst er der Spørgsmaalet om Ønskeligheden af bestemte Regler angaaende den økonomiske Uafhængighed. Flertallet ønsker der, at det fremtidig skulde være en Regel, at „Hjælp af det offentlige ogsaa til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde, er en Hindring for Meddelelse af Indfødsret, medmindre den er ydet for længere Tid siden og er tilbagebetalt i den nærmeste Tid efter, at Understøttelsen er udredet“. Jeg vil sige, at i al Almindelighed vil det kunne betragtes som en Regel, man nogenlunde er enig om. Men der vil ogsaa være Tilfælde, hvor man sikkert